

да го изпъди съ сила и намислил хитростъ; той отишъл на страна захванъл да лае и хвукнъл да види що е, но *черно* въ това врѣме легнъл на обичното си мѣсто.

Кучето на единъ богатъ търговецъ го много обичало и никакъ не се раздѣляло отъ него. Случило се че господаря му осиромашалъ. Отъ отчаянье той трѣгнъл да се скита, като взелъ и кучето си. Когато пътувалъ по морето, търговеца се хвърлил да се удави. Вѣрното му куче се хвърлило подирѣ му и взело да го тегли за дрѣхата. Но търговеца блъснъл кучето и потънъл въ морето. Кучето като видѣло, че господарятъ му се удави, залаяло жално и слѣдъ малко изчезнѣло подъ водата, гдѣто се и удавило. *Н. Г.*

Въ единъ градъ въ Англия живѣше едно куче на име *Томъ*. Отъ много години то бѣше вѣренъ другаръ на единъ слѣпъ човѣкъ. Съ блюдо въ уста, то ходѣше самичко да проси милостиня за господаря си и му я занасяше. Господарятъ му умрѣ. Тогава *Томъ* намисли да продължава този занаятъ за себе си. Когато нѣкой минавалъ, хвърляше нѣкоя парѣ, томъ ѝ вземаше съ жъби, отиваше при нѣкоя хлѣбарница и оставѣше паритѣ на чекмеджето. За паритѣ му давахъ късче хлѣбъ, когото то изидаше на два пъти. Това нѣщо се разчу изъ цѣлия градъ и хората не давахъ вече милостиня на кучето — *просякъ*. Тогава *Томъ* намисли друго: той просяше отъ страннитѣ, които не го познавахъ. И колко чудно познаваше го чуждитѣ хора! На всичко това му помагаше обонянieto.

Докторъ Валтеръ прѣглеждалъ веднѣжъ единъ крѣчмаръ, който си билъ счупилъ ржката въ едно сбиванье. Ранения идвалъ всѣкой день, придруженъ отъ едно дебело домашно куче. При всѣко извикване на крѣчмаря отъ болки, кучето глухо изрѣмжавало. Малко по малко обаче кучето се успокоило. Доктора не обърнълъ никакво внимание на това. Слѣдъ нѣколко врѣме, той чулъ прѣдъ вратата си лайнье. Доктора отворилъ вратата и позналъ кучето на крѣчмаря, което водѣло подирѣ си друго куче съ прѣбитъ, ступенъ кракъ. Ку-